

Paavali VI

Jumalan kansan Credo

Vuosina 1967-1968 vietettiin paavi Paavali VI:n julistamaa Uskon vuotta, joka liittyi pyhien apostolien Pietarin ja Paavalin marttyyrikuoleman 1900-vuotisjuhlaan. Tuon Uskon vuoden päättyessä 30. kesäkuuta 1968 Pietarinkirkon aukiolla vietettiin juhlallinen konselebraatio. Paavali VI:n saarnan lopuksi lausuttiin hänen laatimansa uskontunnustus, joka tunnetaan nimellä "Jumalan kansan Credo". Uskontunnustuksen teksti julkaistiin osana Paavali VI:n motu proprioita "Solemnis Hac Liturgia" (1968).

Sähköisen version on valmistanut Viestintäosasto / Katolinen kirkko Suomessa.

USKONTUNNUSTUS

Uskomme yhteen ainoaan Jumalaan, Isään, Poikaan ja Pyhään Henkeen, näkyvien asioiden Luojaan—kuten tämä maailma, jossa katoavainen elämämme tapahtuu— ja näkymättömien asioiden Luojaan—kuten puhtaat henget, joita myös enkeleiksi kutsutaan [1]— ja jokaisen ihmisen Luojaan, ihmisen, jolla on henkinen ja kuolematon sielu.

Uskomme, että tämä ainoa Jumala on absoluuttisesti yksi äärettömän pyhässä olemuksessaan ja kaikissa täydellisyyksissään: kaikkivaltiudessaan, äärettömässä tietämyksessään, kaitselmuksessaan, tahdossaan ja rakkaudessaan. Hän on Se joka on, niin kuin hän itse ilmoitti Moosekselle (vrt. 2. Moos. 3:14). Hän on Rakkaus, kuten apostoli Johannes opettaa meille (vrt. 1. Joh. 4:8). Nämä kaksi nimeä, oleminen ja rakkaus, ilmaisevat sanoinkuvaamattomasti jumalallisen todellisuuden, joka halusi ilmoittaa itsensä meille. Koska hän "asuu valossa, jota ei voi lähestyä" (vrt. 1. Tim. 6:16), hän on itsessään ylempänä kaikkia nimiä, kaikkia asioita ja kaikkea luotua ymmärrystä. Ainoastaan Jumala voi antaa meille oikean ja täyden tietämyksen itsestään ilmoittamalla itsensä Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä, jonka ikuisen elämään meidät on armosta kutsuttu osallistumaan: täällä alhaalla uskon hämäryydessä ja kuoleman jälkeen ikuisessa valossa, iankaikkisessa elämässä. Vastavuoroiset siteet, jotka ikuisesti perustavat kolme Persoonaa, joista jokainen on yksi ja sama jumalallinen olemus, ovat pyhimmän Jumalan autuas sisäinen elämä. Se ylittää äärettömästi kaiken sen, mitä voimme käsittää inhimillisellä mittapuulla [2].

Kiitämme jumalallista hyvyyttä siitä, että niin monet uskovat voivat yhdessä meidän kanssamme todistaa ihmisten edessä Jumalan ykseydestä, vaikkakaan he eivät tunne kaikkeinpyhimmän Kolminaisuuden salaisuutta.

Uskomme Isään, joka iankaikkisuudessa synnyttää Pojan; Poikaan, Jumalan Sanaan, joka on syntynyt iankaikkisuudessa; Pyhään Henkeen, luomattomaan Persoonaan, joka lähtee Isästä ja Pojasta heidän iankaikkisena rakkautenaan. Näin kolmessa jumalallisessa persoonassa, jotka ovat yhtä ikuisia ja yhdenvertaisia [3], täydellisen yhden Jumalan elämä ja autuus ylitsevuotaa ja täyttyy ylimmässä korkeudessa ja kunniaassa, jotka ovat luomattomalle olevalle ominaisia. Aina on "kunnioitettava ykseyttä Kolminaisuudessa ja Kolminaisuutta ykseydessä". [4]

Uskomme Herraamme Jeesukseen Kristukseen, Jumalan Poikaan. Hän on iankaikkinen Sana, joka ennen aikojen alkua on Isästä syntynyt, samaa olemusta kuin Isä, *homoousios to Patri* [5], ja jonka kautta kaikki on tehty. Hän tuli lihaksi Pyhästä Hengestä ja Neitsyt Mariasta ja tuli ihmiseksi. Siksi hän on samanvertainen Isän kanssa jumaluuden mukaan ja Isää alempi ihmisyyden mukaan [6]. Hän itse on yksi, ei luontojen sekoittumisen kautta (mikä olisi mahdotonta), vaan persoonan ykseyden kautta [7].

Hän asui meidän keskellämme, täynnä armoa ja totuutta. Hän julisti Jumalan valtakuntaa ja perusti sen ja ilmoitti itsessään meille Isän. Hän antoi meille uuden käskyn rakastaa toinen toistamme niin kuin hän itse on meitä rakastanut. Hän opetti meille evankeliumin autuaaksijulistusten tien: olemaan hengellisesti köyhiä ja nöyriä, kestäämään kärsimykset, janoamaan oikeudenmukaisuutta, olemaan armahtavia, puhdassydämiä ja rauhantahtoisia ja kärsimään vainoa oikeudenmukaisuuden vuoksi. Hän kärsi Pontius Pilatuksen aikana: Jumalan karitsa, joka kantoi maailman synnit. Hän kuoli edestämme ristillä ja pelasti meidät lunastavalla verellään. Hänet haudattiin, ja omasta voimastaan hän nousi kolmantena päivänä, korottaen ylösnousemuksensa kautta meidätkin osallisiksi jumalallisesta elämästä, joka on armon elämää. Hän astui ylös taivaaseen, ja hän on tuleva takaisin kunniaa tuomitsemaan elävät ja kuolleet, kunkin ansioidensa mukaan. Jumalan rakkauteen ja laupeuteen vastanneet pääsevät iankaikkiseen elämään, mutta loppuun saakka ne kieltäytymisellään torjuneet joutuvat sammumattomaan tuleen.

Ja hänen valtakunnallaan ei ole loppua.

Uskomme Pyhään Henkeen, Herraan ja eläväksitekijään, jota yhdessä Isän ja Pojan kanssa palvotaan ja kunnioitetaan. Hän on puhunut meille profeettojen kautta, ja Kristus lähetti hänet meille ylösnousemuksensa ja Isän luo astumisensa jälkeen. Hän valaisee, tekee eläväksi, suojelee ja ohjaa kirkkoa ja puhdistaa kirkon jäsenet, jos nämä eivät torju hänen armoaan. Hänen toimintansa, joka ulottuu sielun sisimpään saakka, tekee ihmisen kykeneväksi vastaamaan Jeesuksen kutsuun: "Olkaa täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen" (Matt. 5:48).

Uskomme, että Maria on lihaksi tulleen Sanan, Jumalamme ja Pelastajamme Jeesuksen Kristuksen aina neitsyenä pysynyt Äiti [8]. Tämän ainutkertaisen valinnan perusteella hänet Poikansa ansioiden tähden lunastettiin ylevämmällä tavalla [9], varjeltiin kaikelta perisyntiin tahralta [10] ja täytettiin armon lahjalla kaikkia muita luotuja enemmän. [11]

Yhdistyneenä läheisellä ja purkamattomalla siteellä inkarnaation ja lunastuksen salaisuuksiin [12] pyhä ja perisyntitön Neitsyt korotettiin maallisen elämänsä päättyessä ruumiineen ja sieluineen taivaan kunniaan [13]. Hänet tehtiin ylösnousseen Poikansa kaltaiseksi ennakoiden kaikkien vanhurskaiden tulevaa osaa. Uskomme, että pyhä Jumalanäiti, uusi Eeva, kirkon äiti [14] jatkaa taivaassa äidillistä tehtävänsä Kristuksen jäseniä kohtaan ja myötävaikuttaa jumalallisen elämän syntymiseen ja kasvuun lunastettujen sieluissa. [15]

Uskomme, että Aadamissa kaikki ovat tehneet syntiä. Se merkitsee, että hänen tekemänsä alkuperäinen rikkomus sai kaikille ihmisille yhteisen ihmisluonnon lankeamaan tilaan, jossa se kantaa tuon rikkomuksen seurauksia. Se ei ole enää tila, jossa ihmisluonto aluksi oli esivanhemmissamme, jotka oli asetettu pyhyteen ja vanhurskauteen, tila, jossa ihminen ei tuntenut pahaa eikä kuolemaa. Langennut ihmisluonto, jolta on riisuttu sitä verhonnut armo, jonka omat luonnolliset voimat ovat vahingoittuneet ja joka on alistettu kuoleman valtaan, on se luonto, joka välitetään kaikille ihmisille. Tässä merkityksessä jokainen ihminen syntyy synnissä. Siksi tunnustamme Trenton kirkolliskokouksen kanssa, että perisynti välittyy ihmisluonnon mukana, "ei jäljittelyn vaan suvunjatkamisen kautta", ja se on siksi "jokaisen omaa". [16]

Uskomme, että Herramme Jeesus Kristus lunasti meidät ristin uhrilla perisyntistä ja kaikista henkilökohtaisista synneistä, joita jokainen meistä on tehnyt, niin että apostolin sanojen mukaan "missä synti on tullut suureksi, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi." (Room. 5:20)

Uskomme yhden kasteen, jonka Herramme Jeesus Kristus asetti syntien anteeksiantamiseksi. Kaste on annettava myös lapsille, jotka eivät vielä ole voineet tehdä syntiä, jotta hekin, vailla yliluonnollista armoa syntyneinä, voisivat syntyä uudesti "vedestä ja Pyhästä Hengestä" jumalalliseen elämään Kristuksessa Jeesuksessa. [17]

Uskomme yhteen, pyhään, katoliseen ja apostoliseen kirkkoon, jonka Jeesus Kristus rakensi kalliolle, joka on Pietari. Kirkko on Kristuksen mystinen ruumis, hierarkkisesti järjestetty näkyvä yhteisö ja hengellinen yhteisö, maanpäällinen kirkko ja vaeltava Jumalan kansa täällä alhaalla sekä taivaallisilla siunauksilla täytetty kirkko. Se on Jumalan valtakunnan itu ja ensi hedelmä, jonka kautta lunastuksen työ ja kärsimykset jatkuvat kautta ihmisten historian ja joka odottaa täydellistä toteutumistaan ajan tuolla puolen kirkkaudessa. [18] Aikojen kuluessa Herra Jeesus muovaa kirkkooaan sakramenttien kautta, jotka virtaavat hänen täyteydestään. [19] Niiden kautta kirkko tekee jäsenensä osallisiksi Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen salaisuudesta ja Pyhän Hengen armosta, joka elävöittää kirkon ja panee sen liikkeelle. [20] Kirkko on siksi pyhä, vaikka sulkeekin syliinsä syntisiä, koska sillä ei ole muuta elämää kuin armon elämä. Kirkon jäsenet pyhitetään, kun he elävät kirkon elämää. Erottamalla itsensä kirkon elämästä he lankeavat synteihin ja virheisiin, jotka estävät kirkon pyhyttä säteilemästä. Siksi kirkko kärsii ja tekee parannusta näistä rikkomuksista, joista sillä on voima parantaa lapsensa Kristuksen veren ja Pyhän Hengen lahjan kautta.

Kirkko on Jumalan lupauksen perillinen, Abrahamin tytär Hengessä Israelin kautta, jonka kirjoituksia se rakastaen vaalii ja jonka patriarkkoja ja profeettoja se kunnioittaa. Apostolien perustukselle perustettuna kirkko välittää edelleen vuosisadasta toiseen heidän aina elävän sanansa ja heidän paimenenvaltansa Pietarin seuraajassa ja hänen kanssaan yhteydessä olevissa piispoissa. Jatkuvasti Pyhän Hengen auttamana kirkon tehtävä on varjella, opettaa, selittää ja levittää totuutta, jonka Jumala aikanaan ilmoitti verhotusti profeettojen kautta ja täydellisesti Herran Jeesuksen kautta. Uskomme kaiken, mikä sisältyy kirjoitettuun ja välitettyyn Jumalan sanaan ja minkä kirkko esittää uskottavaksi Jumalan ilmoittamana totuutena, joko juhlallisella julistuksella tai tavallisen ja universaalien opetusviran kautta. [21] Uskomme Pietarin seuraajan erehtymättömyyteen silloin kun hän opettaa ex cathedra kaikkien uskovien paimenena ja opettajana [22], ja siihen, että sama erehtymättömyys on myös piispakunnalla silloin kun se hänen kanssaan harjoittaa ylintä opetusvirkaa. [23]

Uskomme, että kirkko, jonka Jeesus Kristus perusti ja jonka puolesta hän rukoili, on erehtymättömästi yksi uskossa, jumalanpalveluksessa ja hierarkkisen yhteyden siteessä. Tämän kirkon sylissä liturgisten riitusten rikas moninaisuus ja teologisten ja hengellisten perintöjen sekä järjestysten oikeutettu erilaisuus ei vahingoita kirkon ykseyttä, vaan ilmentää sitä paremmin. [24]

Tunnustamme myös, että Kristuksen kirkon rakenteen ulkopuolellakin on olemassa lukuisia totuuden ja pyhityksen elementtejä, jotka kirkon omina lahjoina suuntautuvat kohti katolista ykseyttä [25]. Uskomme Pyhän Hengen toimintaan, joka herättää kaikissa Kristuksen opetuslapsissa kaipauksen tähän ykseyteen [26]. Toivomme, että kristityt, jotka eivät vielä ole täydessä yhteydessä yhden ainoan kirkon kanssa, kerran yhdistyvät jälleen yhteen laumaan, jolla on yksi ainoa paimen.

Uskomme, että kirkko on välttämätön pelastukseen, koska Kristus, joka on pelastuksen ainoa välittäjä ja tie, tekee itsensä meille läsnäolevaksi ruumiissaan, joka on kirkko. [27] Mutta jumalallinen pelastussuunnitelma koskee kaikkia ihmisiä. Ne, jotka ilman omaa syytään eivät tunne Kristuksen evankeliumia eivätkä hänen kirkkooaan, mutta etsivät Jumalaa vilpittömästi ja armon vaikutuksesta pyrkivät tekemään hänen tahtonsa, jonka he tuntevat omantunnon äänestä, voivat, siinä määrin kuin vain Jumala tuntee, saavuttaa iankaikkisen pelastuksen. [28]

Uskomme, että messu, jonka pappi viettää Kristuksen persoonassa—vihkimyksen sakramentissa saamansa voiman perusteella—ja jonka hän uhraa Kristuksen ja hänen mystisen ruumiinsa jäsenten nimissä, on todellisesti Golgatan uhri, joka on tehty sakramentaalisesti läsnäolevaksi alttareillamme. Uskomme, että niin kuin Herran viimeisellä aterialla pyhittämät leipä ja viini muuttuivat hänen ruumiikseen ja verekseen, jotka uhrattiin puolestamme ristillä, niin myös papin pyhittämät leipä ja viini muuttuvat taivaallisessa kunniasa

olevan Kristuksen ruumiiksi ja vereksi. Me uskomme, että Herran salattu läsnäolo niissä muodoissa, jotka aisteillemme näyttävät samalta kuin ennenkin, on todellinen, reaalin ja substantiaalinen. [29]

Kristus ei voi olla läsnä tässä sakramentissa muutoin kuin siksi, että leivän todellisuus muuttuu hänen ruumiikseen ja viinin todellisuus muuttuu hänen verekseen, ja muuttumatta pysyvät vain ne leivän ja viinin ominaisuudet, jotka aistimme havaitsevat. Tätä salattua muutosta kirkko hyvin sopivasti kutsuu transsubstantiaatioksi. Jokaisen teologisen selityksen, joka jollakin tavalla pyrkii ymmärtämään tätä salaisuutta, on oltakseen katolisen uskon mukainen pidettävä kiinni siitä, että objektiivisessa todellisuudessa mielestämme riippumatta leipä ja viini ovat konsekraation jälkeen lakanneet olemasta. Siitä hetkestä alkaen edessämme on todella palvottavana Herran Jeesuksen ruumis ja veri leivän ja viinin sakramentaalisissa muodoissa. [30] Niin Herra tahtoi antaa itsensä meille ravinnoksi ja liittääkseen meidät mystisen ruumiinsa ykseyteen. [31]

Taivaan kunniaossa olevan Herran Kristuksen ainutlaatuista ja jakamatonta olemassaoloa ei moninkertaisteta, vaan se tehdään sakramentissa läsnäolevaksi niissä lukemattomissa paikoissa maan päällä, joissa messua vietetään. Uhrin vieton jälkeen tämä olemassaolo pysyy läsnäolevana pyhässä sakramentissa, joka tabernaakkelissa on jokaisen kirkkomme elävä sydän. On mitä suloisin velvollisuutemme kunnioittaa ja palvoa pyhässä hostiassa, jonka silmämme näkevät, lihaksitullutta Sanaa, jota silmämme eivät voi nähdä ja joka jättämättä taivasta on tullut edessämme läsnäolevaksi.

Me tunnustamme, että Jumalan valtakunta, joka täällä maan päällä on alkanut Kristuksen kirkossa, ei ole tästä maailmasta, jonka muoto on katoava. Tuon valtakunnan todellista kasvua ei voi sekoittaa sivilisaation, tieteen tai inhimillisen teknologian edistykseen, vaan se koostuu Kristuksen tutkimattomien rikkauksien yhä syvemmästä tuntemisesta, yhä vahvemmasta iankaikkisten siunauksien toivosta, yhä palavammasta vastauksesta Jumalan rakkauteen ja yhä runsaammasta armon ja pyhyiden leviämisestä ihmisten keskuudessa. Mutta tämä sama rakkaus johtaa kirkon jatkuvasti kantamaan huolta ihmisten todellisesta ajallisesta hyvinvoinnista. Vaikka kirkko ei lakkaa muistuttamasta lapsiaan siitä, että heillä ei täällä maan päällä ole pysyvää kaupunkia (vrt. Hepr. 13:14), se myös kehottaa heitä jokaista vaikuttamaan kutsumuksensa ja kykyjensä mukaisesti maallisen kaupunkinsa hyvinvointiin, edistämään oikeudenmukaisuutta, rauhaa ja veljeyttä ihmisten kesken, auttamaan veljiään vapaaehtoisesti, erityisesti köyhimpiä ja osattomimpia. Kirkon, Kristuksen morsiamen syvä huoli ihmisten tarpeista, heidän iloistaan ja toivostaan, surustaan ja tuskastaan, ei siksi ole mitään muuta kuin kirkon suurta halua olla heille läsnä, valaista heitä Kristuksen valolla ja koota heidät kaikki yhteen hänessä, ainoassa Pelastajassa. Tämä huolenpito ei koskaan voi tarkoittaa, että kirkko mukautuu tämän maailman asioihin tai että se vähemmän palavasti odottaa Herraa ja iankaikkista valtakuntaa.

Me uskomme iankaikkisen elämän. Me uskomme, että kaikkien Kristuksen armossa kuolleiden sielut—sekä ne, joiden täytyy vielä puhdistua kiirastulessa, että ne, jotka Jeesus heti niiden ruumiista eroamisen hetkellä vie paratiisiin kuten ristillä katuneen ryövärin—ovat Jumalan kansa iankaikkisuudessa kuoleman tuolla puolen. Kuolema voitetaan lopullisesti ylösnousemuksen päivänä, jolloin nämä sielut liittyvät jälleen ruumiiseensa.

Me uskomme, että niiden suuri joukko, jotka ovat kokoontuneina Jeesuksen ja Marian ympärille paratiisissa, muodostaa taivaallisen kirkon. Siellä he ikuisesta autuudesta osallisina näkevät Jumalan sellaisena kuin hän on (vrt. 1. Joh. 3:2). [32] Siellä he eriasteisesti ja eri tavoin osallistuvat yhdessä pyhien enkelien kanssa kirkastetun Kristuksen harjoittamaan asioiden jumalalliseen hallintoon. He rukoilevat puolestamme ja auttavat veljellisesti meitä heikkoudessamme. [33]

Me uskomme kaikkien Kristuksen uskovien yhteyden; niiden jotka ovat pyhiinvaeltajia maan päällä, kuolleiden jotka odottavat puhdistumistaan ja autuaiden taivaassa, jotka kaikki yhdessä muodostavat yhden

kirkon. Me uskomme, että tässä kirkon yhteydessä meitä auttaa Jumalan ja hänen pyhiensä armahtava rakkaus ja että he aina kuulevat rukouksemme, niin kuin Jeesus sanoi: "Pyytäkää, niin teille annetaan" (vrt. Luuk. 10:9-10; Joh. 16:24). Siksi uskoen ja toivoen odotamme kuolleiden ylösnousemusta ja tulevan maailman elämää.

Kiitetty olkoon Jumala, Pyhä, Pyhä, Pyhä. Aamen.

1. vrt. Dz.-Sch. 3002
2. vrt. Dz.-Sch. 804
3. Dz.-Sch. 75
4. Dz.-Sch. 75
5. Dz.-Sch. 150
6. vrt. Dz.-Sch. 76
7. vrt. Dz.-Sch. 76
8. vrt. Dz.-Sch. 251-252
9. vrt. Lumen gentium 53
10. vrt. Dz.-Sch. 2803
11. vrt. Lumen gentium 53
12. vrt. Lumen gentium 53, 58, 61
13. vrt. Dz.-Sch. 3903
14. vrt. Lumen gentium 53, 56, 61, 63; Paavali VI, puhe Vatikaanin II kirkolliskokouksen 3. istuntokauden lopussa, AAS 56, 1964, 1016; apostolinen kehotuskirje Signum Magnum, johdanto
15. vrt. Lumen gentium 62; Paavali VI, apostolinen kehotuskirje Signum Magnum 1
16. Dz.-Sch. 1513
17. Vrt. Dz.-Sch. 1514
18. Vrt. Lumen gentium 8 ja 5
19. Vrt. Lumen gentium 7, 11
20. Vrt. Sacrosanctum Concilium 5, 6; Lumen gentium 7, 12, 50.
21. Vrt. Dz.-Sch. 3011
22. Vrt. Dz.-Sch. 3074
23. Vrt. Lumen gentium 25
24. Vrt. Lumen gentium 23; vrt. Orientalium Ecclesiarum 2, 3, 5, 6
25. Vrt. Lumen gentium 8
26. Vrt. Lumen gentium 15
27. Vrt. Lumen gentium 14
28. Vrt. Lumen gentium 16
29. Vrt. Dz.-Sch. 1651
30. Vrt. Dz.-Sch. 1642, 1651-1654; Paavali VI, kiertokirje Mysterium Fidei
31. Vrt. Summa Theologiae III, 73, 3
32. Dz.-Sch. 1000
33. Vrt. Lumen gentium 49.

Julkaistu Fides-lehden numerossa 11/2013, s. 11-12.